

การศึกษาความตระหนักรู้ของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ:
กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต
A Study of Awareness of the Entrepreneurs (SMEs) to National Strategy:
A Case Study of Entrepreneurs (SMEs) in Phuket Province

สุพัตรา กล้ามาศ

นิสิต การจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

E-mail: docter.daw@hotmail.com

ณกมล จันทร์สม

อาจารย์ที่ปรึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

E-mail: bba.rsu.tc@gmail.com

Supattra Klammart

Student, Master of Management in Entrepreneurship

Faculty Business Administration, Rangsit University

Nakamol Chansom

Advisor, Faculty Business Administration, Rangsit University

รับเข้า: 1 กันยายน 2563 แก้ไข: 24 กันยายน 2563 ตอรับ: 14 ตุลาคม 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักรู้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติและปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักรู้ในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณด้วยการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามโดยมีกลุ่มตัวอย่าง 400 คน และทำการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาโดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติเชิงอนุมานด้วยสถิติ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) แล้วทดสอบการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD ใช้สถิติทดสอบเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งสองตัวสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความตระหนักรู้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติและความตระหนักรู้ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) มีเพียงปัจจัยสถานภาพสมรสและ

ตำแหน่งงานของผู้ตอบแบบสอบถามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยเกี่ยวกับสถานประกอบการพบว่า ปัจจัยทางด้านระยะเวลาเฉลี่ยของการประกอบธุรกิจและปัจจัยด้านประเภทธุรกิจ มีผลต่อความตระหนักรู้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์และความสามารถในการดำเนินธุรกิจและความตระหนักรู้ในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านปัจจัยด้านความมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความตระหนักรู้ ศักยภาพในการปรับตัว ผู้ประกอบการธุรกิจ ยุทธศาสตร์ชาติ

Abstract

This research aimed to study Awareness of national strategies and factors affecting the adaptation potential of business entrepreneurs (SMEs) to support the national strategy. This research was a quantitative survey using a questionnaire to collect data from 400 samples. The descriptive statistics which were frequency, percentage, mean and standard deviation, and Inferential statistics which were t-Test, One-Way ANOVA, LSD, and Pearson correlation were used to analyze the data.

The results of the study revealed that the personal factors affecting the awareness of the national strategy and the awareness of business entrepreneurs (SMEs) were only statistically significant factors for the respondents' marital status and job position factors. Regarding the factors related to the establishment, it was found that the average duration of the business and the type of business factor affect the awareness of the strategy and the ability to do business and the awareness of the adaptation of the entrepreneurs (SMEs) to support the national strategy in term of stability with a statistical significance of .05 level.

Keywords: awareness, developing potential, business entrepreneurs, national strategy

บทนำ

ประเทศชาตินั้นเปรียบเหมือนองค์กรขนาดใหญ่ที่ทุกฝ่ายหรือสมาชิกทุกคนในชาติมีผลประโยชน์ร่วมกันในการนำพาชาติไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ยุทธศาสตร์ชาติเป็นเอกสารสำคัญที่อธิบายให้ทุกภาคส่วนของชาติเข้าใจถึงวิสัยทัศน์ ผลประโยชน์แห่งชาติ เป้าหมายระยะยาว ที่ค่อนข้างถาวรของชาติ พร้อมทั้งกำหนดวิธีการที่ชัดเจนและสมเหตุสมผลในการที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าว นอกเหนือจากความเป็นเอกราชของชาติคือความเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งของชาติโดยเศรษฐกิจของชาติจะต้องมีความแข็งแกร่งและสมดุลเติบโตได้อย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพภายใต้สภาวะ

แวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ความอยู่ดีกินดี คุณภาพชีวิตที่ได้มาตรฐานสากล (สุทธิพร สุนทรกิจ, 2561: 10)

ในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยมุ่งเน้นการพัฒนาประเทศด้วยการส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมและธุรกิจขนาดใหญ่อย่างต่อเนื่องและเมื่อเกิดเหตุการณ์พองสบู่แตกในปี พ.ศ.2540 ทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่ต้องชะลอตัวหรือปิดกิจการเป็นจำนวนมากทำให้บุคคลากรที่มีความรู้มีประสบการณ์ ผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ต้องถูกออกจากราชการหรือเสียโอกาสในการทำงานส่งผลให้มีคนจำนวนไม่น้อยหันเหตัวเองจากมนุษย์เงินเดือนมาเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs เฉพาะในจังหวัดภูเก็ตหลายรายและเกิดขึ้นใหม่ทุก ๆ ปี

การพัฒนาประเทศไทยนับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมาได้ส่งผลให้ประเทศมีการพัฒนาในทุกมิติทั้งในด้านเศรษฐกิจที่ประเทศไทยได้รับการยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางในด้านสังคมที่มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนส่งผลให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากการเป็นประเทศยากจน อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังมีความท้าทายต่อการพัฒนาที่สำคัญ โดยมีสาเหตุหลักจากการชะลอตัวของการลงทุนภายในประเทศโครงสร้างเศรษฐกิจไทยที่ยังไม่สามารถขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพภาคบริการและภาคเกษตรมีผลิตภาพการผลิตในระดับต่ำ ขาดการนำเทคโนโลยีเข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต แม้ว่าการเข้าถึงระบบการศึกษา โครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ของคนไทยมีความครอบคลุมเพิ่มมากขึ้น แต่ยังคงมีปัญหาเรื่องคุณภาพการให้บริการที่มีมาตรฐานแตกต่างกันระหว่างพื้นที่ซึ่งเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้ประเทศไทยยังคงมีปัญหาความเหลื่อมล้ำในหลายมิติ จะเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาประเทศในมิติต่าง ๆ มีความท้าทายมากขึ้น การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ความมั่นคงทางสังคม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ซึ่งจะเป็นประเด็นท้าทายต่อการขับเคลื่อนประเทศไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความตระหนักรู้ของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเสริมศักยภาพของผู้ประกอบการ (SMEs) ในการปรับตัวตอบรับกับวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติ วิจัยนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์ถึงความตระหนักรู้และทักษะของผู้ประกอบการ (SMEs) ในการปรับตัวของธุรกิจ (SMEs) ที่รองรับต่อยุทธศาสตร์ชาติเพื่อตอบรับวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติที่ผู้ประกอบการ (SMEs) ทุกภาคธุรกิจทั้งด้านกิจการธุรกิจบริการ กิจการธุรกิจค้าส่ง กิจการธุรกิจค้าปลีกและกิจการธุรกิจการผลิตร่วมกันในการนำพาชาติไปสู่ ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนให้กับประเทศไทยต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (SMEs) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานที่มีผลต่อความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (SMEs) ได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจที่มีผลต่อความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ
3. เพื่อศึกษาความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติผู้ประกอบการ (SMEs) ที่สัมพันธ์ต่อศักยภาพในการปรับตัวต่อยุทธศาสตร์ชาติ ด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลผู้ประกอบการ (SMEs) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานที่แตกต่างกันมีผลต่อความตระหนักรู้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์แตกต่างกัน
2. ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วย ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลต่อความตระหนักรู้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติแตกต่างกัน
3. ปัจจัยความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการปรับตัวต่อยุทธศาสตร์ชาติ ด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

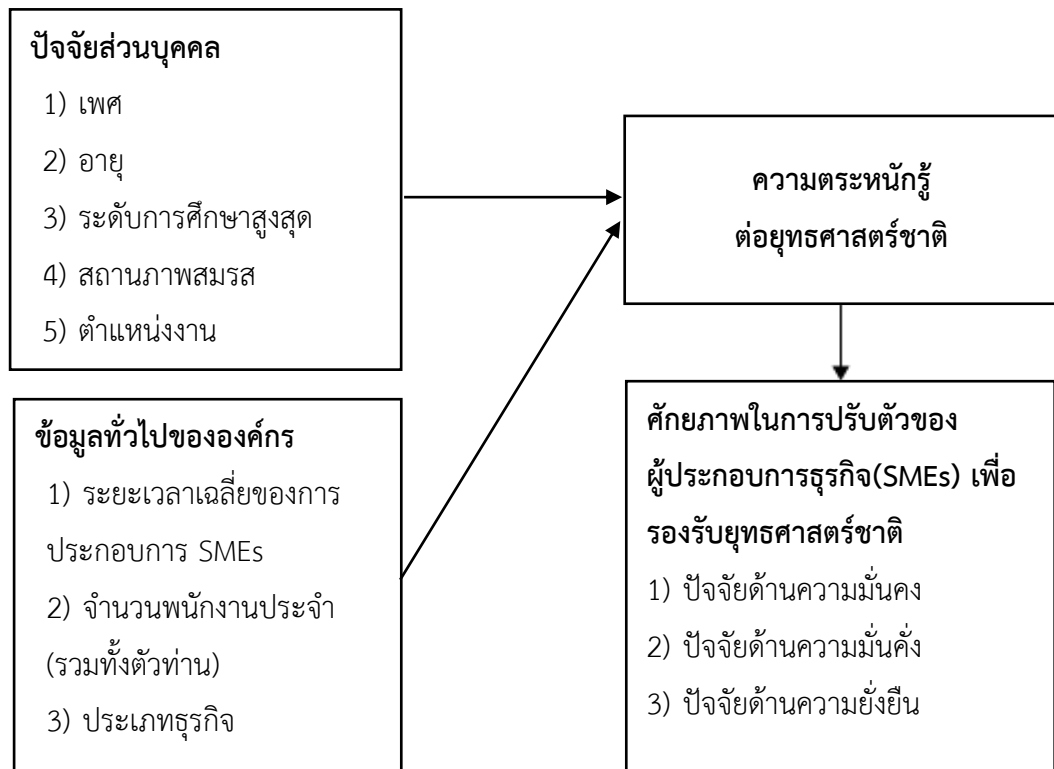
กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและยุทธศาสตร์ชาติมาเป็นแนวทางในการศึกษาความตระหนักรู้ของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต โดยได้นำมาวิเคราะห์หาปัจจัยหลักที่ทำให้ผู้ประกอบการ (SMEs) มีศักยภาพในการปรับตัวและดำเนินธุรกิจเพื่อสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติเพื่อได้รับการส่งเสริมและใช้สิทธิประโยชน์จากนโยบายของรัฐบาลและจากยุทธศาสตร์ชาติแล้วนำศักยภาพนั้นมาวิเคราะห์เพื่อต่อยอดศักยภาพความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ SMEs ในการศึกษาครั้งนี้มีตัวแปรคือ

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ประกอบด้วย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงาน
2. ปัจจัยข้อมูลทั่วไปของสถานประกอบการ ได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยของการประกอบธุรกิจ (ปี) จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด (คน) และประเภทธุรกิจ
3. ปัจจัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านความมั่นคง 2) ปัจจัยด้านความมั่งคั่งของธุรกิจ และ 3) ปัจจัยด้านความยั่งยืนของธุรกิจ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการวิจัย

การศึกษาความตระหนักรู้ของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ตเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามโดยนำหลักการและแนวทางมาจากการทบทวนวรรณกรรมทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อนำมาทำการวิจัยและได้กำหนดแนวทางในการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ ผู้ประกอบการ SMEs ในจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยจึงใช้จำนวนผู้ประกอบการ SMEs ในจังหวัดภูเก็ต 12,209 ราย (ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดภูเก็ต สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561) เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา กำหนดจำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาโดยใช้สูตรของ Yamane Taro (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นเท่ากับร้อยละ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนหรือผิดพลาดที่ยอมรับได้ไม่เกินร้อยละ 5 (5%) หรือที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ราย

เพื่อให้จำนวนกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายและกระจายไปตามกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในจังหวัดภูเก็ตในแต่ละกลุ่มเท่า ๆ กัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือของการวิจัยหลักเพื่อตอบคำถามการวิจัยอย่างครอบคลุมของกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด ได้แก่ กระบวนการเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ด้วยคำถามปลายปิด เป็นโดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส ตำแหน่งงาน

ตอนที่ 2 ข้อมูลในการดำเนินงาน จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบการ จำนวนพนักงานประจำ และประเภทของธุรกิจ

ตอนที่ 3 ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติความรู้ความเข้าใจ จำนวน 10 ข้อ ครอบคลุมในเรื่องของวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติ โดยคำถามจะให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่ โดยตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน โดยข้อที่ 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8 ตอบใช่ ได้ 1 คะแนน แต่ถ้าตอบไม่ใช่ได้ 0 คะแนน ข้อที่ 3, 9, 10 ตอบไม่ใช่ ได้ 1 คะแนน แต่ถ้าตอบใช่ ได้ 0 คะแนน หลังจากนั้นจะรวมคะแนนทั้งหมด

ตอนที่ 4 ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ โดยแบ่งเป็น 3 ด้านคือ ความมั่นคง 5 ข้อ ความมั่นคง 5 ข้อ ความยั่งยืน 5 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง คือ แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) และแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

1. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บตัวอย่างด้วยตนเอง โดยนำข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามมาการศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วนทั้ง 400 ชุด จากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทั้งหมดกลับมาทำการลงรหัสแบบสอบถามในโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อดำเนินตามขั้นตอนของการวิจัยและนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

2. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารที่สามารถอ้างอิงได้โดย แหล่งข้อมูลทั้งภาครัฐและเอกชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์และวารสาร หนังสือทางวิชาการ บทความวิทยานิพนธ์ รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาเป็นกรอบการวิจัย และสร้างเครื่องมือวิจัยในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ให้บรรลุตามเป้าหมาย

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และตรวจสอบความถูกต้อง (Editing) เรียบร้อยแล้ว จึงนำข้อมูลมาเข้ารหัส (Coding) และประมวลผล ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด และตำแหน่งงาน และข้อมูลทั่วไปของสถานประกอบการ ประกอบด้วย ระยะเวลาเฉลี่ยของการประกอบธุรกิจ จำนวนพนักงานในองค์กรทั้งหมด และ ประเภทธุรกิจ ใช้สถิติวิเคราะห์คือ ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2. การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ และ ปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในการประกอบธุรกิจ นำเสนอในรูปแบบของค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

มีเครื่องมือที่ใช้วิเคราะห์ผลดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานจะทดสอบ สมมติฐานโดยใช้สถิติ Independent t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกันได้แก่ตัวแปรด้านเพศ ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ด้วยสถิติทดสอบที (t-test) สำหรับตัวแปรเพศ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) สำหรับตัวแปรที่มี 3 กลุ่มขึ้นไป คือ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุดและตำแหน่งงาน เมื่อพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ผู้วิจัยจะทำการทดสอบต่อไปด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ .05

สมมติฐานข้อที่ 2 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วย ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ ใช้สถิติทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เนื่องจากตัวแปรอิสระมี 2 กลุ่มขึ้นไป จำนวนพนักงานในองค์กรทั้งหมด ระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ และประเภทธุรกิจ เมื่อพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ผู้วิจัยจะทำการทดสอบต่อไปด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ .05

สมมติฐานข้อที่ 3 หาความสัมพันธ์ของความรู้ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติที่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ใช้สถิติทดสอบเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งสองตัวสัมพันธ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Correlation) โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ .05

ผลการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรสและตำแหน่งมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ ได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง ปัจจัยด้านความยั่งยืน พบว่า เพศ อายุ การศึกษาไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง ปัจจัยด้านความยั่งยืน ส่วนตำแหน่งงานและสถานภาพสมรส มีผลต่อความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและในด้านความมั่งคั่ง

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง ปัจจัยด้านความยั่งยืนต่อความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ความตระหนักรู้ ต่อยุทธศาสตร์ชาติ	ตัวแปร				
	เพศ	อายุ	การศึกษา	สถานภาพ	ตำแหน่งงาน
1. ด้านความมั่นคง	0.07	0.36	0.65	0.91	0.49
2. ด้านความมั่งคั่ง	0.41	0.59	0.44	0.43*	0.00
3. ด้านความยั่งยืน	0.29	0.28	0.21	0.50	0.18*
ภาพรวม	0.77	1.23	1.30	1.84	0.67

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 2 ข้อมูลทั่วไปขององค์กรประกอบด้วย ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง ปัจจัยด้านความยั่งยืน พบว่าด้านที่มีผลต่อความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ คือข้อมูลทั่วไปขององค์กรเรื่องประเภทธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและในด้านความมั่นคง

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง ปัจจัยด้านความยั่งยืนต่อความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ จำแนกตามปัจจัยข้อมูลทั่วไปขององค์กร

ความตระหนักรู้ ต่อยุทธศาสตร์ชาติ	ระยะเวลาเฉลี่ย	ตัวแปร	ประเภทธุรกิจ
		จำนวนพนักงาน ประจำ	
1. ด้านความมั่นคง	0.08	0.41	0.00*
2. ด้านความมั่งคั่ง	0.01	0.23	0.44
3. ด้านความยั่งยืน	0.16	0.55	0.10*
ภาพรวม	0.77	1.23	1.30

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) พบว่า ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติทั้งในภาพรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงลำดับตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากมากไปหาน้อยคือความมั่งคั่ง ความมั่นคง และความยั่งยืนโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.25, 0.23 และ 0.17 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ผลความสัมพันธ์ของความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ ต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง

ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ	ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ
1. ด้านความมั่นคง	0.17*
2. ด้านความมั่งคั่ง	0.25*
3. ด้านความยั่งยืน	0.23*
ภาพรวม	0.65

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความรู้ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติ และศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติมีเพียงปัจจัย สถานภาพสมรสและตำแหน่งงานของผู้ตอบแบบสอบถาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราพร รุจิวัฒนกร (2556) การครองเรือนซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น โสด สมรส หม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ ลักษณะความแตกต่างด้านขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อถือทางด้านศาสนาย่อมมีอิทธิพลต่อสถานภาพการสมรสซึ่งมีผลโดยตรงต่อการรับรู้ข่าวสาร สถานภาพสมรสของบุคคลจะบ่งบอกถึงควมมีอิสระในการตัดสินใจและอิทธิพลต่อกระบวนการคิดการวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร สตรีที่สมรสแล้วและสตรีที่ยังไม่สมรส ย่อมมีกระบวนการรับรู้ข่าวสารที่แตกต่างกันอันเนื่องจากสภาพครอบครัวและอิทธิพลของจำนวนบุคคลรอบข้าง อาจกล่าวโดยสรุปว่าการที่บุคคลจะแสวงหาข่าวสารและเลือกเปิดรับข่าวสารตามแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์มีความหลากหลายและไม่จำเป็นต้องเคยรู้จักอยู่ในสังคมเดียวกันหรือมีประสบการณ์ร่วมกันมาก่อน

ส่วนปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา ไม่มีผลหรือไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติและศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากปัจจุบันผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ที่ประสบความสำเร็จมีความหลากหลายทั้งทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา และปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ธุรกิจเปิดกว้างให้กับคนในทุกกลุ่มหลากหลายมากขึ้นกว่าในยุคก่อนมาก อันเป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital) ซึ่งทำให้การก้าวขึ้นสู่การเป็นผู้ประกอบการและผู้ประกอบการโดยเฉพาะธุรกิจ (SMEs) สามารถทำได้ง่ายกว่าแต่เดิมมาก

อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยของ ภาวัต ธนสารแสนล้าน (2561) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพอยู่ในระดับมากทุกด้านและผู้ประกอบการธุรกิจที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีระดับความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพแตกต่างกัน

ในส่วนของปัจจัยเกี่ยวกับสถานประกอบการพบว่าปัจจัยทางด้านระยะเวลาเฉลี่ยของการประกอบธุรกิจและปัจจัยด้านประเภทธุรกิจ มีผลต่อความรู้ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์และความสามารถในการดำเนินธุรกิจและควมมีศักยภาพของผู้ประกอบการ (SMEs) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านปัจจัยด้านความมั่นคง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Siaminfobiz (2008: 3) ที่พบว่าผู้ประกอบการที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแต่ต้องการเริ่มทำธุรกิจส่วนตัวบุคคล เหล่านี้ขาดทักษะและประสบการณ์เชิงธุรกิจในหลาย ๆ ด้าน เช่น ขาดความกล้าเสี่ยง ขาดความกระตือรือร้น ขาดความเป็นผู้นำ ทำให้อัตราความล้มเหลวมีค่อนข้างสูงเพราะขาดการเตรียมความพร้อม ในการ

เป็นผู้ประกอบการและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชีระวัชร ภูระธีระ (2552) ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยเพื่อความยั่งยืนโดยใช้ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อย ผลจากการวิเคราะห์หาค่าประกอบพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ลักษณะการ บริหารงาน เทคโนโลยี ความสนใจ แรงจูงใจ ทำเล ที่ตั้ง เวลาในการประกอบธุรกิจ ทุน ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการปรับตัวในส่วนของปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อย ได้แก่ ความสามารถในการบริหารงาน ทุน และความคิดสร้างสรรค์

นอกจากนี้จากผลการทดสอบสมมติฐานที่พบว่า ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับศักยภาพในการดำเนินธุรกิจของธุรกิจ (SMEs) ทั้งในภาพรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการสร้างความตระหนักรู้และความเข้าใจแนวคิดและสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติรวมทั้งการมีส่วนร่วมให้กับทุกภาคส่วนในสังคม นำไปสู่ความร่วมมือในการขับเคลื่อนประเทศให้บรรลุเป้าหมายระยะยาวได้อย่างบูรณาการและมีประสิทธิภาพมีการพัฒนาในทุกมิติ ได้รับการยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลาง ซึ่งประชาชนไทยทุกคนจะต้องเข้าถึงสวัสดิการของรัฐอย่างเท่าเทียม เพื่อนำไปสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วในอนาคต อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขที่ยั่งยืนในสังคม มีความสามัคคีปรองดอง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความสงบและปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีภาครัฐที่ทำงานเพื่อประชาชน อย่างสุจริต โปร่งใส

ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของโครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรมกับการนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผลการศึกษพบว่าความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมโครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรม (คพอ.) โดยรวมอยู่ในระดับมากโดยความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมมาประยุกต์ใช้ในการประกอบธุรกิจ (SMEs) โดยผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินโครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรม (คพอ.) ควรเน้นให้ความสำคัญในหลักสูตรด้านการจัดตั้งธุรกิจโดยอาจจะเพิ่มความรู้เรื่องกฎระเบียบในการจัดตั้งธุรกิจเช่น การจดทะเบียนธุรกิจ การจัดส่งงบการเงินหรืออาจจะเพิ่มระยะเวลาการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ทำอบรมได้ทำกิจกรรมหรือได้ฝึกซ้อมในภาคปฏิบัติมากขึ้น เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. เนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุและเพศยังไม่มีผลต่อไม่มีผลต่อความตระหนักรู้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติและศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติแต่อย่างไรก็ตามในอนาคตประเทศไทยคาดว่าจะเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอดในปี พ.ศ.2574 จะก่อให้เกิดโอกาสใหม่ ๆ ในการตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภค

สูงอายุที่จะมีส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะส่งผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมในการปรับตัวของผู้ประกอบการ (SMEs) ให้มีคุณภาพและการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการผลิตและการบริการของประเทศจะเป็นความท้าทายสำคัญในระยะต่อไป

2. เนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคลด้านการศึกษายังไม่มีผลระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ยุทธศาสตร์ชาติและศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) แต่อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐานด้านการศึกษา และองค์ความรู้สมัยใหม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และนวัตกรรมจะส่งผลต่อทั้งการจ้างงานและอาชีพที่จะมีรูปแบบและลักษณะงานที่เปลี่ยนไป มีความต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะสูงเพิ่มมากขึ้น หลายอาชีพอาจหายไปจากตลาดงานในปัจจุบันและบาง อาชีพจะถูกทดแทนด้วยระบบอัตโนมัติโดยเฉพาะอาชีพที่ต้องการทักษะระดับต่ำ ก่อให้เกิดความเสี่ยง ต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของผู้ประกอบการ (SMEs) จึงควรมีความตระหนักรู้ในการปรับตัว ด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่องทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป

3. ผู้ประกอบการ (SMEs) มีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติในระดับมาก และมีระดับความรู้ความเข้าใจในด้านการร่วมมือกันในประเทศเพื่อยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตาม วิสัยทัศน์ ด้านความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน และด้านการให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของการรับผิดชอบต่อสังคม และทุกภาคส่วนในสังคมใน ภาคเอกชนซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการใช้ การรักษาและการฟื้นฟูฐาน ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม จนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งได้ สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วม ของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการพัฒนาอย่างสมดุล

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาในด้านปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่นอกเหนือจากงานวิจัยชิ้นนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมชัดเจนยิ่งขึ้นและสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการบริหารการใช้งานให้ ตรงกับความต้องการ

2. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในประเภทธุรกิจการ บริการ การค้าปลีก การค้าส่ง ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่ม ตัวอย่างที่อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกันเพื่อทำให้ทราบความเหมือนและข้อแตกต่างของศักยภาพในการ ดำเนินธุรกิจเช่น ผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในจังหวัดกระบี่ พังงา และจังหวัดสงขลา เป็นต้น

3. การศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษามุ่งเน้นเฉพาะการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ด้วยการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งอาจทำให้ขาดข้อมูลเชิงลึกในบางประเด็น ควรทำการศึกษาควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การสนทนากลุ่ม หรือการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- จิราพร รุจิวัฒนกร. (2556). พฤติกรรมการเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. รายงานการวิจัยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชัยภูมิ.
- ธีระวัชร ภูระธีระ. (2552). รูปแบบการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยเพื่อความยั่งยืน. ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาพัฒนาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ภวัต ธารแสนล้าน. (2561). การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมใน จังหวัดปทุมธานี. วารสารบัณฑิตศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2558(1): 1-10.
- สฤณีพร สุนทรกิจ. (2561). วิเคราะห์ยุทธศาสตร์ชาติ. วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ, 2561(1): 1-11.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564). ค้นเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2562, จาก <https://www.moe.go.th/>
- Siaminfobiz. (2008). การสร้างคุณค่าให้ตราयीหือ. ค้นเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2562, จาก <http://www.siaminfobiz.com/mambo/Index.php/component>.
- Yamane, Taro. (1973). *Introductory Analysis*. 3th ed. Tokyo: Harper International Education.